

วันนี้ขอนำเรื่องเล่าของท่านศาสตราจารย์ วิชา มหาคูณ มาเผยแพร่ "ช่วงนี้มีโอกาสได้ศึกษางานด้านธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
ดูต้นไม้ใบหญ้าให้จิตเบิกบาน ดังเช่นวันนี้ได้พาคณะนักศึกษานักบริหารยุทธศาสตร์การป้องกันปราบปรามทุจริตแห่งชาติรุ่นที่4 ไปเยี่ยมเยียนดินแดนสิบสองปันนา
ซึ่งมีเมืองเชียงรุ่งเป็นเมืองเอก อัน เป็นถิ่นไทยดั้งเดิมแต่อยู่ใต้การปกครองของจีนในมณฑลยูนนาน ชาวไทยในสิบสองปันนามีหลายเผ่าแต่มากที่สุดคือชาวไทยลื้อซึ่งบางส่วนอพยพมาอยู่จังหวัดลำพูน
เรายังสื่อสารกับพวกเขาได้ด้วยภาษาไทยที่คล้ายคลึงกับไทยล้านนา เช่นคำนำหน้าของชายคืออ้าย ของหญิงคืออี่ และไม่มีแซ่เหมือนคนจีน จึงตั้งแซ่ตามสถานะ
ใครเชื้อสายเจ้า ใช้แซ่จ้าว ใครเชื้อสายขุนนาง ใช้แซ่เตา ฝนคนเชื้อสายเกษตรกร ใช้แซ่โฮ มาจากคำว่าไร่ เดิมสิบสองปันนาเต็มไปด้วยป่าไม้อันอุดม
แต่ภายหลังคนฮั่นแนะนำให้ปลูกยางพารา จึงหันมาโค่นป่าแล้วปลูกขนานใหญ่ ฝนราสก็เกิดควมแห้งแล้งอย่างหนัก สถาบันวิทยาศาสตร์แห่งจีน(Chinese
Academy of Science)จึงดำเนินการก่อตั้งสวนพฤกษศาสตร์ ขึ้นที่สิบสองปันนา ชื่อ สวนพฤกษศาสตร์เขตร้อนแห่งสิบสองปันนา พื้นที่กว้างขวางหลายร้อยไร่
เป็นการรักษาความสมดุลทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทั้งเป็นการรักษาป่าไปในตัว รวมทั้งเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ด้วย"

คัดลอกมาจาก Timeline ใน fb ของท่านวิชา